

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.354 van 3 juli 2026
in de zaak A. 246.085/VII-43.043**

In zake : F.T.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mariyam Safi
kantoor houdend te 2160 Wommelgem
Autolei 375
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ine De Cneudt
kantoor houdend te 3054 Vaalbeek (Oud-Heverlee)
Onze-Lieve-Vrouwstraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld 7 oktober 2025, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 11 september 2025, waarbij wordt beslist verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat verzoeker geen voogd zal krijgen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en een administratief dossier ingediend.

Verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

Overeenkomstig artikel 26, § 2, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State’, heeft de wnd. voorzitter van de VIIe kamer bij beschikking van 8 mei 2026 aan de partijen voorgesteld dat de zaak niet op een openbare terechtzitting wordt behandeld, tenzij één van de partijen hierom verzoekt.

Geen van de partijen heeft om een terechtzitting gevraagd.

Overeenkomstig bovenvermelde beschikking, werd het debat gesloten en werd de zaak in beraad genomen op 25 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor een uiteenzetting van de feiten, wordt in de eerste plaats verwezen naar arrest nr. 267.353 van 3 juli 2026.

Op 8 september 2025 maakt verzoeker zijn origineel doopcertificaat over aan de dienst Voogdij, nadat deze laatste op 1 juli 2025 besliste verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar. De dienst Voogdij beslist op 11 september 2025 verzoekers document niet te aanvaarden, omdat het geen officieel identiteitsbewijs betreft, de authenticiteit ervan niet kan worden bevestigd en het verschil tussen verzoekers verklaarde leeftijd, zoals die ook blijkt uit zijn
ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.267.354 VII-43.043-2/11

doopcertificaat, en het resultaat van het medisch onderzoek volgens haar te groot is. Verzoeker wordt nog steeds beschouwd als ouder dan 18 jaar, zodat hij geen voogd krijgt. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), en van artikel 28, § 1, van de wet van 16 juli 2004 ‘houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht’ (hierna: WIPR). Hij licht dit als volgt toe:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker meerderjarig is en verwijst naar het besluit van de medische test:

‘U heeft ons een doopakte nr. 04/09 overgelegd, gedateerd op 07/06/2009, op naam van [...], geboren op 23/04/2009. Wij informeren u echter dat dit document geen officieel identiteitsbewijs vormt.

Bovendien hanteert elke kerk haar eigen formulier, en zelfs binnen dezelfde kerk bestaan er verschillen tussen de formulieren van de diverse parochies en bisdommen. Derhalve kan de authenticiteit niet worden bevestigd.

Bij u zegt de medische test dat uw jongste leeftijd 18.2 jaar is en volgens uw verklaringen en documenten bent u 16.1 jaar. Er is een verschil van 2.1 jaar, dit vinden we te groot.

We aanvaarden uw document niet.’

De beslissing houdt geen rekening met de doopakte, die de leeftijd van verzoeker bevestigt. Evenmin wordt er rekening gehouden met het feit dat het voor minderjarige Eritreeërs onmogelijk is om andere identiteitsdocumenten voor te leggen dan hun doopcertificaat. Hun identiteit wordt doorgaans bewezen aan de hand van de doopcertificaat.

Bovendien wordt de echtheid van de doopakte in de bestreden beslissing niet betwist.

In casu is een grondige motivering des te belangrijker, aangezien er – zelfs zonder toepassing van een ondergrens of foutmarge – slechts een klein verschil van drie jaar, een redelijke marge, bestaat tussen de door verzoeker aangegeven werkelijke leeftijd en de leeftijd zoals vastgesteld in de bestreden beslissing.

Daarbij komt dat medische testen doorgaans een foutmarge van 2 à 3 jaar

hanteren.

De verwerende partij dient zijn beslissing op gemotiveerde wijze te nemen. De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en deze moeten afdoende zijn, wat betekent dat de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad van State, evenals meerdere rechtbanken van eerste aanleg (o.a. Luik, 16 juni 2023; Namen, 17 april 2024), hebben geoordeeld dat medische leeftijdstesten – zoals botanalyses en tandonderzoek – geen absolute of exacte wetenschap vormen. Zij kunnen geen uitsluitel geven over een precieze geboortedatum, en moeten dan ook secundair worden beschouwd, vooral wanneer zij botsen met officiële documenten.

Meer nog, de Raad van State heeft in zijn arrest van 7 juli 2016 gesteld dat de Dienst Voogdij niet bevoegd is om een geboortedatum vast te stellen op basis van een medische test, maar enkel om te oordelen of de betrokkene al dan niet minderjarig is.

In de onderhavige zaak werd die grens overschreden. De Dienst Voogdij verwerpt impliciet de geboortedatum van verzoeker (23.04.2009) en vervangt die door een geschatte minimumleeftijd van 19,7 jaar, zonder wettelijke basis en zonder enige motivering die het verwerpen van officiële documenten rechtvaardigt.

Schending van de motiveringsplicht (Wet van 29 juli 1991)

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten elke overheidsinstantie om haar beslissingen te motiveren op een wijze die:

- Duidelijk maakt op welke gronden de beslissing rust;
- Draagkrachtig is, in die zin dat de motieven de beslissing kunnen schragen;
- En pertinent, dus rechtstreeks in verband staan met de inhoud en gevolgen van de beslissing.

In casu motiveert de Dienst Voogdij beslist dat verzoeker meerderjarig is. *In casu* gaat het om een leeftijdsverschil van maar 2.1 jaar, hetgeen absoluut niet groot is.

Hierdoor is de motivering onvolledig, ondeugdelijk en in strijd met de wettelijke vereisten, wat op zich reeds volstaat om de beslissing nietig te laten verklaren.

Internationale en Europese normen

Zoals hierboven besproken, heeft het EHRM op 6 maart 2025 in de zaak *F.B. t. België* geoordeeld dat de medische leeftijdstest geen eerste, maar laatste redmiddel mag zijn. De procedure moet gepaard gaan met adequate procedurele waarborgen, waaronder de mogelijkheid om met minder

ingrijpende bewijsmiddelen de leeftijd aan te tonen.

Aan verzoeker werd de tijd niet gegeven om documenten over te laten brengen om zijn leeftijd en identiteit te bewijzen. Thans blijkt uit zijn doopcertificaat dat hij effectief geboren is op 23 april 2025. Dit stemt overeen met de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens de medische testen is de minimale geschatte leeftijd 18,2 jaar, terwijl verzoeker op basis van zijn verklaringen en de doopakte 16,1 jaar oud zou zijn. Er is bijgevolg een verschil van slechts 2,1 jaar.

De verwerende partij beschouwt dit verschil als te groot en ziet daarin voldoende reden om de doopakte niet te aanvaarden. Het is onredelijk om de doopakte niet te aanvaarden.

Conclusie: reikwijdte medische leeftijdstesten is beperkt

De bovenstaande uitspraken benadrukken dat medische leeftijdstesten niet blindelings mogen worden gevolgd, zeker wanneer ze in conflict komen met identiteitsdocumenten. Hoewel medische testen een nuttig hulpmiddel kunnen zijn bij het vaststellen van leeftijd, hebben ze beperkingen en mogen ze niet zonder meer de bewijskracht van buitenlandse documenten ondermijnen.

Er is bijgevolg zeker sprake van een gebrekkige motivering van de bestreden beslissing, minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien de resultaten niet in detail kunnen worden nagekeken en de beslissing geen inzicht biedt in de wijze waarop de verschillende zijn gewogen en beoordeeld.

Bovendien dient de beslissing ook te motiveren in welke mate de resultaten van het desbetreffend onderzoek kunnen worden aanvaard, rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid — in het bijzonder bij jongeren in de leeftijdscategorie van 16 tot 18 jaar — en de wetenschappelijk vastgestelde marges van afwijking, zeker voor wat betreft de verschillende resultaten bij personen met een andere etnische, geografische of genetische afkomst.

De motivering van de bestreden beslissing schiet hierin tekort, nu zij nalaat om deze belangrijke nuanceringen te bespreken, geen concrete foutenmarges vermeldt, en evenmin uiteenzet waarom in dit specifieke geval aan het medisch verslag doorslaggevende bewijskracht wordt toegekend.

Volgens een van de testen wordt verzoeker geschat 9 jaar te zijn. Alsnog wordt er besloten dat hij een leeftijd heeft van 19.7 jaar. De dienst Voogdij moet steeds de jongste leeftijd in acht nemen. Wat *in casu* niet gebeurd is.

Het arrest van Uw Raad van 10 oktober 2024 benadrukt het belang van zorgvuldig en goed gemotiveerde beslissingen bij het gebruik van medische leeftijdstesten.

Hierdoor is de motivering onvoldoende, niet pertinent en niet draagkrachtig in de zin van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De omstandigheid dat de resultaten van het medisch leeftijdsonderzoek niet samen met de bestreden beslissing werden betekend, zodat verzoekende partij onmogelijk kan nagaan op welke concrete elementen en motieven de beslissing daadwerkelijk is gebaseerd, maakt op zich reeds een schending uit van de formele motiveringsplicht. Deze handelwijze verhindert verzoeker bovendien om op een geïnformeerde en doeltreffende wijze verweer te voeren tegen de inhoud, de methodologie en de betrouwbaarheid van het

medisch onderzoek. Hierdoor worden zowel het recht van verdediging als het beginsel van behoorlijk bestuur ernstig ondermijnd.

Er is bijgevolg zeker sprake van een gebrekkige motivering van de bestreden beslissing, minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien de resultaten niet in detail kunnen worden nagekeken en de beslissing geen inzicht biedt in de wijze waarop de verschillende elementen zijn gewogen en beoordeeld, noch in welke mate en op welke juridische basis de medische gegevens de overhand kregen.

Het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek heeft een subsidiair karakter. Wanneer de niet-begeleide minderjarige vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument uit zijn land van herkomst dan moet dat document in beginsel als primair bewijsmiddel worden beschouwd bij de vaststelling van zijn identiteit en geboortedatum.

Medische leeftijdstesten mogen in dat geval slechts een aanvullende of ondersteunende rol spelen, en enkel wanneer er gegronde twijfel bestaat over de geloofwaardigheid of echtheid van de documenten. In afwezigheid van dergelijke twijfel en bij gebrek aan concrete aanwijzingen van vervalsing of tegenstrijdigheid, kan het resultaat van een medische test niet op zichzelf volstaan om een origineel document terzijde te schuiven.

Tegenover deze medische onderzoeken staat de doopakte van verzoeker waarin zijn/haar leeftijd ondubbelzinnig wordt bevestigd.

In het licht van bovenstaande argumenten zijn de redenen die worden aangegeven noch voldoende noch afdoende gemotiveerd zodat men kan besluiten dat de beslissing de motiveringsplicht heeft geschonden.”

Beoordeling

5. Waar verzoeker in het opschrift van het eerste middel een schending aanvoert van artikel 28, § 1 van het WIPR, zet hij niet uiteen op welke wijze die bepaling zou zijn geschonden met de bestreden beslissing.

Het eerste middel is in die mate niet ontvankelijk.

6. In de mate dat verzoekers kritiek is gericht tegen het medisch onderzoek zelf, tegen de motivering van de beslissing van 1 juli 2025 en tegen de procedure die aan het medisch onderzoek is voorafgegaan, kan deze kritiek thans niet meer op dienstige wijze worden aangevoerd. Die kritiek heeft immers betrekking op de beslissing van 1 juli 2025, die het voorwerp uitmaakt van een afzonderlijk vernietigingsberoep, en werd ongegrond bevonden in arrest nr. 267.353 van 3 juli 2026.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Te dezen vermeldt de bestreden beslissing dat verzoeker een doopakte heeft overgemaakt aan de dienst Voogdij, dat dit volgens deze laatste geen officieel identiteitsbewijs vormt, dat de authenticiteit ervan niet kan worden bevestigd en dat het verschil tussen verzoekers verklaarde leeftijd, zoals die tevens blijkt uit de doopakte, en de resultaten van het medisch onderzoek te groot is. Om die redenen wordt verzoekers document niet aanvaard. Verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met zijn doopakte en dat de echtheid van zijn doopakte niet wordt betwist, mist feitelijke grondslag.

Verder verwijst de dienst Voogdij in de bestreden beslissing naar artikel 28 van het WIPR dat handelt over de bewijskracht van buitenlandse authentieke akten en meer specifiek naar artikel 28, § 2 van het WIPR naar luid waarvan het tegenbewijs van de door de buitenlandse overheid vastgestelde feiten mag worden aangebracht met alle middelen. Het resultaat van een medische leeftijdsschatting vormt dergelijk (tegen)bewijsmiddel. Wat de beoordeling van de bewijswaarde van de hem voorgelegde stukken betreft, beschikt de dienst Voogdij derhalve over een discretionaire bevoegdheid. Dat de identiteit van minderjarige Eritreeërs volgens verzoeker “doorgaans [wordt] bewezen aan de hand van de doopcertificaat”, doet hieraan geen afbreuk. Naar luid van artikel 7, § 1, Titel XIII, ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.267.354 VII-43.043-7/11

Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet (I) van 24 december 2002 laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar. Artikel 7, § 2, van die wet bepaalt dat, indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan 18 jaar en mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Het medisch onderzoek is aldus door de wet zelf ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd. De verwerende partij diende dan ook niet verzoekers verklaringen of verzoekers document te laten primeren op de resultaten van het medisch onderzoek.

8. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij licht dit toe als volgt:

“Verzoekende partij benadrukt andermaal dat de resultaten van de onderzoeken niet in detail en samen met de bestreden beslissing werden betekend aan verzoekende partij.

Het administratief dossier werd pas later overgemaakt aan verzoeker.

Verzoekende partij bekritiseert de gehanteerde methode.

Hoewel de Dienst Voogdij in haar beslissing verwijst naar het medische verslag waarin wordt vermeld dat de leeftijd van verzoeker met ‘redelijke wetenschappelijke zekerheid’ wordt geschat op 19.7 jaar, en daarbij de radiografie van het sleutelbeen aanhaalt als relevant element, is die verwijzing op zichzelf niet voldoende om te spreken van een degelijk gemotiveerde en zorgvuldige beslissing.

De beslissing citeert enkel het besluit van het medische onderzoek, zonder deze te motiveren.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat het medisch onderzoek aangevuld zou zijn met gesprekken met verzoeker zelf, advies van de maatschappelijk werkers of advies van de (voorlopige) voogd.

De bestreden beslissing vermeldt niet welke gegevens effectief zijn opgenomen in de evaluatie, noch hoe zij zijn afgewogen ten opzichte van andere meetresultaten (bv. pols, hand, gebit).

De eerste test, namelijk de radiografie van de hand en pols, geeft geen foutmarge en stelt met grote zekerheid dat verzoeker minstens 19 jaar oud is. De radiografie van het sleutelbeen schat dat verzoeker een gemiddelde leeftijd heeft van rond de 20 jaar, met een standaarddeviatie van ongeveer 2 jaar. Dit betekent niet dat verzoeker exact 20 jaar oud is met een foutenmarge van ± 2 jaar. Een gemiddelde leeftijd 'rond de 20 jaar' kan bijvoorbeeld 19 jaar betekenen, en met een foutenmarge van 2 jaar komt men dan uit op een mogelijke leeftijd van 17 jaar.

Het orthopantomogram concludeert dat verzoeker een leeftijd heeft van 19,71 jaar, met een standaarddeviatie van 1,49 jaar.

Gelet op het doopcertificaat, waaruit blijkt dat verzoeker geboren is op 23 april 2009, had het besluit van dit onderzoek gunstiger kunnen uitvallen, en had men kunnen concluderen dat verzoeker effectief minderjarig is. Verwerende partij had op basis van deze elementen een gunstiger besluit kunnen nemen, rekening houdend met een foutenmarge van 2,5 jaar, en aldus kunnen bevestigen dat verzoeker ongeveer 16,5 jaar oud is.

Ten tweede blijft de kritiek overeind dat deze methode — hoe benoemd ook — niet ontworpen is om een exacte geboortedatum te bepalen, en dat de wetenschappelijke basis ervan onderhevig is aan culturele, etnische en sociale verschillen, waaraan in de motivering geen enkel aandacht wordt besteed. Er wordt geen rekening gehouden met de specifieke context van verzoeker, noch met het feit dat hij afkomstig is uit Eritrea — een regio met totaal andere sociaaleconomische omstandigheden dan de westerse referentiepopulaties waarop deze methodes doorgaans zijn gebaseerd.

De bestreden beslissing trekt dus een harde grens op basis van een schatting, zonder nuance, zonder motivering waarom deze grens absolute waarde zou hebben.

Omtrent het inzetten van deze methodes om de leeftijd van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen vast te stellen, bestaat er nogal wat verzet in de medische wereld zelf. De aangevoerde bezwaren zijn zowel medisch-wetenschappelijk als medisch-ethisch van aard.

Een eerste bezwaar, van wetenschappelijk-methodologische aard, luidt dat de medische leeftijdsonderzoeken, *an sich* niet ontwikkeld werden met de bedoeling om de reële leeftijd van een bepaald persoon zo precies mogelijk te kunnen vaststellen.

Een tweede wetenschappelijk bezwaar houdt verband met het risico van een te grote foutenmarge. Nogal wat van de leeftijdsonderzoeken zijn geschraagd op onderzoeksgegevens vaak tientallen jaren geleden. Sindsdien verloopt de lichaamsontwikkeling van jongeren in het algemeen echter in een verhoogd tempo. Specifiek naar niet-begeleide minderjarige vreemdelingen toe stelt zich bovendien het probleem dat de ontwikkeling van de botstructuur mede afhangt van factoren die verband houden met de levenswijze, de voedingsgewoonten en vooral de etnische afkomst. Hetzelfde geldt voor de

ontwikkeling van het gebit. Aangezien omzeggens alle medische leeftijdsonderzoeken (op basis van fysieke lichaamskenmerken) stoelen op onderzoeksgegevens omtrent de lichaamsontwikkeling van blanke Amerikaanse of Engelse jongeren uit de middenklasse en de biologische ontwikkeling van met name negroïde jongeren gemiddeld een sneller verloop kent, is het risico reëel dat men de leeftijd op basis van de thans gehanteerde onderzoeksgegevens onnauwkeurig vaststelt. Bijkomen zouden de (fysieke) leeftijdsonderzoeken in onvoldoende mate rekening houden met groeistoringen op grond van ondervoeding, of ziekte, of nog met het verrichten van zware (fysieke) arbeid en de invloed daarvan op de lichaamsontwikkeling.

Er is ook een gelijkaardig bezwaar: de onderzoeksmethode houdt onvoldoende rekening met de specifieke achtergrond van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen, wordt ook geuit ten overstaan van het zogenaamd sociaalpedagogische leeftijdsonderzoek. Dergelijk onderzoek vereist allereerst en in nog sterkere mate dan bij lichamelijke leeftijdstesten, een kwaliteitsvolle communicatie tussen de onderzoeker en de betrokken minderjarige, hetgeen bij niet-begeleide buitenlandse minderjarige er helaas niet is.

De leidraad inzake leeftijdsonderzoek bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen benadrukt dat medische onderzoeken, zoals radiografieën van het sleutelbeen, gebit of hand, slechts een hulpmiddel mogen zijn en nooit als enige of doorslaggevende grondslag mogen dienen voor een leeftijdsbeslissing, zeker niet wanneer er authentieke identiteitsdocumenten voorhanden zijn waarvan de echtheid niet in twijfel wordt getrokken. De leidraad stelt bovendien dat deze testen wetenschappelijk omstreden zijn, foutenmarges vertonen en onvoldoende rekening houden met factoren zoals etnische achtergrond, socio-economische situatie, en fysieke of medische voorgeschiedenis.

De Orde der Artsen heeft kritiek geuit op de betrouwbaarheid van medische leeftijdsbepalingen bij NBMV. In hun adviezen benadrukken ze de noodzaak van een zorgvuldige en multidisciplinaire benadering, waarbij rekening wordt gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokkene.

Dus in hoeverre zijn de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar als er van de medische wereld zelf zoveel bezwaar en kritiek op is.”

Beoordeling

10. In wezen beperkt verzoeker zich tot het herhalen van het tweede middel dat hij heeft aangevoerd in een afzonderlijk vernietigingsberoep, met als voorwerp de voormelde beslissing van 1 juli 2025. Aangezien verzoekers kritiek reeds ongegrond werd bevonden in arrest nr. 267.353 van 3 juli 2026 en deze kritiek bovendien uitsluitend gericht is tegen het medisch onderzoek, kan

verzoeker zich thans niet dienstig beroepen op diezelfde kritiek om de voorgehouden onzorgvuldigheid van de verwerende partij aan te tonen.

11. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 154 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drie juli tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Frédéric Vanneste,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Bryan Geerts

Frédéric Vanneste